

TALK OF THE CITY

Από τον ο Γιώργο Χατζηβασίλη

ΠΡΩΤΟ ΘΕΜΑ ΚΩΣΤΑΣ ΙΟΡΔΑΝΙΔΗΣ

Στη σκιά του δρος Σόιμπλε

Ο Κινέζος δικτάτωρ Μάο Τσε Τουνγκ, θυμοσοφών όταν δεν ψοχολείτο με την εξόπνωση των αντιπάλων του, έλεγε ότι όταν από το δάσος λείπει το λιοντάρι, τον ρόλο του αναλαμβάνει ο πίθηκος. Πρόκειται ασφαλώς για αναγκαιότητα αδήριτη, διότι αλλιώς προκύπτει χάος. Στην Ευρωπαϊκή Ένωση της σήμερα, που οι πολιτικοί ηγέτες αποτελούν είδος προς εξαφάνιση, ανέκυψε ως πανίσχυρη μορφή ο δρ Βόλφγκανγκ Σόιμπλε.

Η Μεγάλη Κυρία της ηπειρωτικής Ευρώπης Άγκελα Μέρκελ, η δεξιότεχνις των πολιτικών ελιγμών και ισορροπιών, εξεχώρησε στον υπουργό της επί των Οικονομικών απόλυτη εξουσία διαχείρισης των θεμάτων της αρμοδιότητάς του, και ο δρ Σόιμπλε διά του Eurogroup κατέστη ο υπουργός Οικονομίας της Ευρωζώνης.

Αριστα ενεργεί, εφόσον οι υπόλοιποι σκιώδεις ομόλογοί του έχουν αναγνωρίσει στον δρ Σόιμπλε ρόλο

δεσποτικό, στην ιερά αποστολή του να διατηρήσει την «καθαρότητα» του ευρώ και να απαλλάξει την Ευρωζώνη από τα περιττώματα.

Αλλά υπάρχει και η Ελλάς, βεβαίως, με την κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ και των ΑΝΕΛ να ελπίζει ότι θα επιτευχθεί «συμβιβασμός» στο επόμενο Eurogroup ως προς το ζήτημα του χρέους, έστω και εάν πρόκειται για «φύλλο συκής», να προσδοκά ότι επιτέλους θα ισχύσει το «πρόγραμμα ποσοτικής χαλάρωσης» για να επανέλθει η χώρα στις αγορές.

Εάν οι προσδοκίες, όμως, δεν επαληθευθούν ούτε τον Ιούνιο, κάπως θα εξασφαλισθεί η αποπληρωμή της δόσεως, ώστε να πληρωθούν οι δανειστές και οι διαπραγματεύσεις θα συνεχίζονται έως ότου κρίνει σκόπιμο ο δρ Σόιμπλε. Η αντιπολίτευση, από την πλευρά της, θα κατακεραυνώνει την κυβέρνηση και τον πρωθυπουργό κ. Αλέξη Τσίπρα για ανικανότητα –και ορθώς, δίχως αμφιβολία– και

ταυτοχρόνως θα αναζητεί «νέο αφήγημα» και ούτω καθ' εξής, όπως συμβαίνει εδώ και μία επταετία.

Κάποιοι οικτίζουν την έλλειψη «εθνικής ομοφωνίας», που πρακτικώς ωστόσο δεν θα είχε κανένα αποτέλεσμα. Άλλοι ελεεινολογούν την αθλιότητα του «πολιτικού λόγου» των κομμάτων. Αλλά αυτή μπορεί να είναι σωτήρια από μίαν άποψη, διότι το όλο θέμα δεν εξετάζεται στη βάση εάν η προσχώρηση στο ευρώ ήταν ορθή ή απόφαση αφροσύνης και ματαιοδοξίας των ηγετών μας. Είναι απλώς ζήτημα διαχειριστικής ικανότητας της οποιας κυβερνήσεως για όλα τα κόμματα, εκτός από τη Χρυσή Αυγή και το ΚΚΕ.

Κατά συνέπεια είμαστε ασφαλείς, διότι το πολιτικό μας σύστημα έχει αποδεχθεί απολύτως την ευρωπαϊκή αναγκαιότητα, που κάθε κόμμα ερμηνεύει διαφορετικά, ανάλογα με τις εμμονές του και τα συμφέροντα των κοινωνικών ομάδων που το υποστη-

ρίζουν• και ο δρ Σόιμπλε εφαρμόζει το πρόγραμμα καθάρσεως της Ευρωζώνης, έστω και εάν αυτό μπορεί να αποτελεί φενάκη.

Καθ' όσον αφορά στη μεταξύ μας αντιπαράθεση, όσο άναρθρη και εάν είναι αυτή και ενίοτε χυδαία, από το επίπεδο αρχηγών στο Κοινοβούλιο έως το τελευταίο συνοικιακό καφενείο, έχει χαρακτήρα λυτρωτικό, διότι συμβάλλει εις την εκτόνωση• και αλληλοσπαρασσόμενοι, μένουμε σταθερά κάτω από τη βαριά σκιά του δρος Σόιμπλε. Αριστα πράττουμε, από μίαν άποψη. Το πρόβλημα θα ανακύψει, βέβαια, εάν καταρρεύσει το ευρωπαϊκό οικοδόμημα και τότε οι ηγέτες μας θα είναι αναγκασμένοι να αναζητήσουν νέα προστάτιδα δύναμη, όπως συμβαίνει παρ' ημίν εδώ και αιώνες. Και ασφαλέστατα θα επιβιώσουμε, διότι οι αντοχές του έθνους των Ελλήνων είναι αξιοθαύμαστες.

ΑΥΓΗ

Μπορούμε και χωρίς Τόμσεν - Σόιμπλε

Όποιος διάβασε τα πρακτικά του τελευταίου Eurogroup και τα τρία «σενάρια» που έβαλε στο τραπέζι ο ESM, με ευκολία θα μπορούσε να διαπιστώσει αυτό που ορισμένοι υποστηρίζουν εδώ και πολλά χρόνια: Η επίλυση του ελληνικού ζητήματος είναι αποκλειστικά ζήτημα πολιτικής βούλησης και όλα τα υπόλοιπα, τεχνογνωσίες, ειδικές «τεχνικές» συμφωνίες κ.λπ., είναι εργαλεία υλοποίησης της πολιτικής βούλησης. Αν δεν ανάγονται σε κυρίαρχα θέματα, μετατρέπονται σε πρόσχημα.

Το εκπληκτικό και με τα τρία σενάρια είναι ότι όλα δίνουν στο τέλος «βιώσιμο χρέος» και εντούτοις απορρίφθηκαν για τον απλούστατο λόγο πως όλα αποτελούσαν τεχνικούς λογάριθμους άσχετους με την πραγματική εξέλιξη των πραγμάτων, για την οποία όλοι, πόσο μάλλον οι υπουργοί Οικονομικών, έχουν μια εικόνα. Ήταν, με μια κουβέντα, αυθαίρετα. Οποιοδήποτε στοιχείο - αριθμό και να τοποθετήσει κάποιος στους λογάριθμους του Κλάους Ρέγκλινγκ στα πρωτογενή πλεονάσματα και στην ανάπτυξη, στο τέλος το χρέος βγαίνει «βιώσιμο», αρκεί να μεταφέρει κανείς τη στιγμή της βιωσιμότητας πέντε με δέκα χρόνια πριν ή μετά το 2060(!). Μαθηματικές ταχυδακτυλουργίες...

Το αριστούργημα όμως, ανεκτίμητο μάθημα για κάθε σοβαρό ή υποψήφιο συνδικαλιστή και πολιτικό, ήταν η συζήτηση στο Eurogroup και δη η στάση των Β. Σόιμπλε και Π. Τόμσεν. Με την εμφάνιση των τρι-

ών σεναρίων ο εκπρόσωπος του ΔΝΤ υποστήριξε πως δεν μπορεί να πάει παρακάτω γιατί τίποτε απ' αυτά δεν είναι ρεαλιστικό. Έπειτα από δυο - τρεις ομιλητές, ο Γερμανός υπουργός Οικονομικών έπιασε το άλλο άκρο, δηλώνοντας ότι δεν αντιλαμβάνεται καν το συζητούμενο θέμα, αφού αυτό έχει λυθεί από το 2016 (!). Προφανώς, ανάμεσα σε δεκάδες χιλιόμετρα απόσταση δεν μπορεί να στηθεί καμιά γέφυρα. Και, προφανώς, αν η απόσταση παραμείνει καώδης και στις 15 Ιουνίου, δεν θα στηθεί ούτε τότε. Άρα, υπάρχει βιώσιμη -από τις συμπληγμένες Σόιμπλε και Τόμσεν- ελπίδα;

Υπάρχει. Η διαφαινόμενη κατά τη συζήτηση στο Eurogroup, αλλά και η εκφραζόμενη σχεδόν καθημερινά βούληση θεσμικών και μη παραγόντων να δώσουν μια -τουλάχιστον- μεσοπρόθεσμη λύση στη ελληνικό ζήτημα, εν ανάγκη και με την αποχώρηση του ΔΝΤ. Το βέβαιο είναι πως η Ελλάδα χρειάζεται μια λύση τώρα, που θα της επιτρέψει να ανασυγκροτηθεί και να αναπτυχθεί τα επόμενα δέκα με δεκαπέντε χρόνια. Για μακροπρόθεσμα, θα αρκούσε η πολιτική εγγύηση ότι η μοίρα της συνδέεται με αυτή της Ευρωζώνης. Μακροπρόθεσμα, άλλωστε, θα γίνουν ακόμη πολλές συζητήσεις και επαναπροσδιορισμοί, όχι μόνο για την Ελλάδα.

Μπορούμε δε να ζήσουμε χωρίς τον Τόμσεν, αν το φέρει η τύχη, και χωρίς τον Σόιμπλε.

ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ

Ενδοοικογενειακά...

Πάνε κι έρχονται διάφοροι ψίθυροι από κυβέρνηση μεριά, ότι οι σχέσεις της με τον ΣΕΒ δεν είναι πολύ θερμές... Λίγο μας αφορούν αν έχουν «ενδοοικογενειακά», όμως πάει πολύ η κυβέρνηση να αφήνει να εννοείται ότι υπηρετεί κάτι άλλο πέρα από τα συμφέροντα των βιομηχανών και του κεφαλαίου συνολικά. Όποιος έχει αμφιβολίες, δεν έχει παρά να παρακολουθήσει τη συζήτηση για το σχέδιο «Εθνική Αναπτυξιακή Στρατηγική 2021», όπου μαγειρεύεται η ενίσχυση του κεφαλαίου από το κράτος στο όνομα της ανάπτυξης: «Κινούμε όλα τα διαθέσιμα εργαλεία για να διοχετεύσουμε επιπλέον πόρους στην αγορά», ανέφερε χαρακτηριστικά ο αν. υπουργός Οικονομίας, Αλ. Χαρίτσης, στο «Φόρουμ για τη Βιομηχανία». «Τέτοιες πρακτικές συνεργασίας και διαβούλευσης μεταξύ κυβέρνησης και επιχειρήσεων βοηθούν τις ελληνικές επιχειρήσεις», παρατήρησε ο ΣΕΒ στο εβδομαδιαίο δελτίο του. Για τους πιο δύσπιστους υπάρχουν και τα πανηγύρια, με τα οποία υποδέχτηκε ο ΣΕΒ το κλείσιμο της «αξιολόγησης», αφού περιλαμβάνει μία προς μία πολλές από τις αξιώσεις του. Τέλος, σημειώνουμε ότι την Τετάρτη 31 Μάρ, ο πρωθυπουργός θα μιλήσει στην ετήσια Γενική Συνέλευση του ΣΕΒ. Ετσι, για να καταλάβει κανείς τι σημαίνει «ψυχρές σχέσεις»...